

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έσ'το έννενηντα τέσσερα και χίλια όκτακόσα
νάναι καλά ό Δόρδος μας νά φάμε κι άλλα τόσα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΑΜΝΟΣ τήν έδωμάτα — μονον μιά φορά θά βγαίνω,
κι' όταν έχω έξουσία — κι' έποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θά είχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι.
και 'σταν 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδασην,
και εις τήν 'Ελλάδα δόλην — δίχως νάκις κι' έντροσην.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **όσατα φράγκα είναι μόνο.**

γιά τά ξένα όμως μερη — **έτσι φράγκα και 'σά χίρα.**
Κι' ένα φύλλο έν κρατής — ίγινες συνδρομητής,
κι' έσορας τών παρη δέν είσαι — έλ τόν φάγ μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμά.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δέκαρη.

Δεκαέξη 'Απριλίου
και σεισμοί τής ύψηλιου.

Τετρακόσα κι' έδωδηντα,
Πάσσα, κρινοί και όιατόντα.

**Ευαγγέλια τής ώρας
γιά παρηγορά τής χώρας.**

Α'

Είπαν ό Δόρδος ό κλεινός 'στούς φίλους μαθητάς :
σεισμοί μας έξεπάτωσαν και πάλιν κατ' αυτάς,
πολλάς δέ κόμας έφεραν και πόλεις άνω κάτω,
άλλ' όμως ή καρδιά σας ποσώς μη δουλιάτω.
Όχι ή Ασκρις ίριπια και τίφρα θρηνοφεί
και κρίση θά διέλιθωμεν πραγματικώς οξείαν,
μανθάνω δέ πώς έπαθε πολλά και τό Δαδί
και δέν θά βγάλη δεύτερον Θανάσην Εύταξίαν.

Και πάλιν διεσείσθησαν τά βράζοντα είδαφη
και κόσμος νέος ύπ' αυτά έντός στιγμής έτέθη,
άλλ' όμως κι' έν όλόκληρον τό κράτος συνταφή
ή σωτηρία έγκνεται κι' έν τή καταστροφή.
Κι' έν τίποτα 'στήν θειον του όρθν δέν άπομείνη
κι' έν ό σεισμός ίσάλεψε πολλών ανθρώπων βίδες
και φρούρια κατίπεσαν και πύργοι και τεμένη,
έγω μόνεχα στίκομαι όλόρθος 'στές βαλτιδίες.

Νύν είδοξασθη άληθώς του κράτους ό Σωτήρας
και βαινομεν ταχύτατοι προς τόν συμβιβασμόν,
κι' οι δανιστάι μας βλίπνται τό δυσμενές τής μοίρας
κι' ίριπια και λείψανα και πτώσεις αι σεισμών,
ίσως φανούν έπιεικεις 'στό κράτος κατά πάντα
και τά μισά παραδοχθών νά λάβουν τών τριάντα.

Ταύτα λιλάληκα ύμίν νά μη σκανδαλισθήτε,
άλλ' ίνα πιστήν έχετε και φρόνησιν και γνώσιν
και 'σ'τά μαλακά σας νάλθετε και νά συλλογισθήτε
ότι κι' αι πτώσεις τών σεισμών θά φέρουν τόκων πτώσιν.
Έγώ δέ πάλιν πρόθυμος θά θύσω κι' άποκείω
και τήν Βουλήν εις Σύνοδος έκτάκτως θά καλέσω,
και τότε' έκ τής βαλτιδίας μου μετά φωνής μεγάλης
περι μελλούσης κανονιάς πολλά θά σας λαλήσω,
και νία Νομοσχέδια βαστάζων υπό μάλης
τόν άφιλότιμον σεισμόν θά κεραυνοβλήσω,
πού του Σωτήρα τήν όρθήν κλειεί Πρωθυπουργείαν
και με τού Ράλλη συμμαχεί τήν κυλωσιεργίαν.

Άειποτα πιστεύετε και πάντοτε θαρρείτε
και μετ' έμου νυχθημερόν άγρυπνως γρηγορείτε,
ού γάρ τήν ώραν οίκατε κι' έκείνην τήν ήμέραν,
όπου βροντήν θ' άκούσετε τής πρώτης σφοδρότεραν.
Τότε όη τότε δόνησις και συγκλονίσεις τόσαι,
τότε καρπόσοι θά φανούν γεννημάτα έλάφω,
και ένύγετε νά φεύγωμαι, κατείε με και πατώ σε,
και παντιλής έρήμωσις και πτώσεις χρωματόν.
Τότε θά πάρουν μόνα τών φωτιχά τά πυρόβολα,
ό δέ Σωτήρας γελαστός προς τους πιστούς θά νευη,
κι' ένθ' μ' έκείνον τόν σεισμόν θά κατιπίσουν όλα
μόναχα τό συνάλλαγμα 'ψηλότερα θ' άνέθη.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, τοῖς ἀγαθοῖς μου φίλοις,
 ἵνα καὶ πιστὸν ἔχετε καὶ ἀγάπην ἐν ἀλλήλοις,
 καὶ πᾶς ὁ μὶν ἔν ἐμεῖ
 ἀπὸ τῆν πίνει δὲν ψωφῶ,
 χερφαίνει πάντοτε ψωμί
 καὶ οὐτε σεισμὸς ποτὶ ψηφῶ.

Σεῖς εἰθε ρήτορες μικροὶ καὶ ἐγὼ μεγάλη λίμα,
 ἐγὼ μὲν ἀμπελὸς εἶμι καὶ σεῖς ἀμπελοῦ κλήμα,
 καὶ ὅτις καρπὸν δὲν εἰμφορὶ παντάπασιν νὰ φέρη
 εἰς πῦρ ἄμισῶς βάλλεται, καθὼς ὁ κόσμος ξέρι,
 ἦγον ἀπολακτίζεταί μὲ στόμα πνευμασμένο
 καὶ μένει ἔζλο κούτσουρο καὶ ἕνα σαυλί καμμένο.

Σεῖς πάντες εἰθε τὸ σαμπὸν καὶ ἐγὼμαί τὸ σταφύλι
 καὶ ὅτις προθύμως καὶ πιστῶς, δεδηλωμένοι φίλοι,
 ὅστη ἀπαρτίαν συντελεῖ καὶ φέρει εὐπειθῆς
 εἰκίνοσ λεγεταιί κρὸς τῆς στρουγγας ἀληθῆς,
 ἐγὼ δὲ πάντα δι' αὐτὸν παράμαρ φιλῶττω
 τὸ πρὸ καλὸ Σαββατιανὸν, ροῖθη καὶ αὐγυλάτο,
 καὶ τρώγει μὲ τὴν ἀργυρᾶν καὶ τὴν χρυσὴν λαβίδα
 καὶ τὸν εὐρίσκουσι οἱ σεισμοὶ ἀπάνω ὅστη βαλβίδα.

Ὅσοι πιστοὶ προσίθετε ὅτὸ πλοῦσιον ἀμπίλι σας...
 ἐγὼ καὶ ὄρασι καὶ ζωῇ τῆς ράτσας τῆς τεμπιλίσσας...
 καὶ ὅπως τὸ Στέμμα πάντοτε θερμάτα μ' ἠγάπησε
 καὶ δι' ἐμοῦ τὸν ὄμιλον τῶν δαινετῶν ἱρράσις,
 οὐτω καὶ ἐγὼ ἠγάπησα περιπαθῶς ὑμᾶς
 καὶ ἔπεισε μὲς ὅτὸ στόμα σας βαρβῶτος λουκουμας.

Ἐγὼ δὲ, φίλοι μαθηταί, μεγάλως κοκορούομαι
 καὶ νῦν πρὸς μέρος ἀγνωστον μόνως μου πορευομαι,
 καὶ ἡμέραι νίας ὄρασις μου προσγελῶν σωτήρια...
 λέγει πρὸς τούτον ὁ Μακρῆς ἀκαὶ ποῦ πγαγαίνεις, Κύριε; »
 ἀλλ' ὁ Σωτήρας ἔθυμωσε ὅτὸ θάρρος του τὸ τόσο
 καὶ ἠρώναξε ελογαρισμὸν δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω,
 καὶ ἂν ὅστη Ρεβῆ Ντεπλοματιὰ τὸ φῶλλον μετ' ἐμοῦ
 κατῶρθωσις καὶ ὁ βίος σου καὶ ἡ φάτσα σου νὰ ἔμψῃ,
 ἀλλ' ὅμως, Πίπτη, μὴν ξεχνᾶς καὶ πάντοτ' ἐνθυμοῦ
 ὅτι δὲν εἶσαι τίποτα παρὰ ζερό τεμαπί.»

Λέγει Σιμόπουλος αὐτῶ, τὸ καρποφόρον κλήμα,
 ἐπὸ ἡλωραίνει κάποτε καὶ τὸ ζερό τὸ βῆμα :
 ἀπὸ ε' ἠρωτήσω προπετίως καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης
 τί θὰ γενῆ μὲ τὴν δουλειὰ τοῦ Παλαιῶς-Λαρίσσης; »
 Τότε δὴ τότε ὁ Σωτήρ συναφροῦθῆ ὅλος
 καὶ νίος ἔγινε σεισμὸς, σφοδρότερος τῶν πρώτων,
 καὶ κᾶθε σπῆτι καὶ Ἐκκλησιᾶ καὶ γέφυρα καὶ μῶλος,
 ποῦ μὲ τούς πρὶν δὲν ἔπαθι, κατέπεσε μὲ κρότον,
 καὶ ἠκούσθη λίγουσα φωνὴ ἀποσῶς μὴ μ' ἠρωτάτε,
 σεῖς τὴν δουλειὰ σας μοναχὰ καὶ ἡμῖνα νὰ κυτᾶτε,
 καὶ καθ' ἕνα Ἐγγλίζο μασακάρ καὶ ἱλεσιὸν τειγυοῦνη
 εἰς τὸν διπλῶν μου πακουστῶν τὸν γράφω τὸ τακουσί.
 Γηὰ τίτοια κουρουξέζαλα κνεσιὴ μὲ σκελετίζεται,
 τὸ κράτος εἶναι ὅστην ἀμῆνη καὶ ρώμης καὶ εὐεξίας,
 καὶ μὴ ποτὶ τὸν πάσορον εἰδοσκαλον σκοτίζεται
 μ' ἱερωτήσις συνηγίς καθὼς ὁ Εὐταξίας.

Ἄν δὲ καὶ αὐτός, παππᾶ παιδὶ καὶ ἰγγῶνι τοῦ διαβόλου,
 ἱερωτήσις ὅστην Βουλὴν δὲν ἔκαμει καθῶλου,
 ἀλλ' εὐπειθῆς προσκλίνε πρὸς τὴν ἑμὴν μεριὰ,
 ποτὶ δὲν θὰ κατίστρεψοσις καὶ τὴν Λοκρία.

Πλὴν μάθετε πῶς τοῦ λοιποῦ δὲν θ' ἀπαντῶ ποτὶ μου
 εἰς ὅτι τόσο ἀνεύσις καὶ προπετίως παρᾶρις,
 καὶ ἐν τούτῳ πάντες γνῶσονται πῶς εἰθε μαθηταί μου
 ἂν δεζῆτε καὶ ἀπαστέρα κροῖσις ἀμολᾶρετε.

Ἄν ἔζυλα δὲ δὲν ἔχωμαι καὶ δὲν μὲ φθάνουσι μόλις
 νὰ στείλω πρὸς περιβαλψῆν ὅσας σεισμένες πόλις,
 ἐγὼ, πατάσσων ἰσχυρῶς τὴν σύμμαχον Ἀγγλίαν,
 τῶν Ἀγγλῶν τῶν μουφλοῦζῶν θὰ στείλω τὴν ζυλείαν,
 καὶ αὐτὸ πρὸς κατασίγηνη τῶν ὅστη Λόντρα θ' ἀναγγεῖλω
 νὰ καταλάβουσι οἱ Τζῶν-Μπουλὶ τὸ κράτος τῆς ἀλκῆς μου,
 καὶ ἐν δὲν ἀρκῶν τὰ ζυλα τῶν αὐθημερῶν θὰ στείλω
 τὰς ἔβρας τὰς Βουλευτικὰς μετὰ τὴν ἰοίκτης μου.

Ὅλους θὰ τοὺς τυλιξῶμαι ἐντὸς Ζουρλομανούδα
 καὶ μὴ παλλέτω ὅτους σεισμῶς ἡ φίλη σας καρδιά...
 τὴν κραταιὸν τῶν δυνάμιν ἐγὼ θὰ καταθρᾶσω
 καὶ μ' ἕνα μου διάταγμα καὶ τοὺς σεισμῶς θὰ παύσω.

Εἶπε καὶ κἀνιν ἔκραξε ἁΠατρίς ἀγαπημένη,
 ποῦ σημαντρον σμυδιεσασμὸν τριγύρω σου σημαίνει,
 οὐς δίδωκας μου φύλαζον παντοτινοῦ μου δούλου
 καὶ δορυφόρου μου βοῦδοῦ καὶ ταπεινοῦ συμβούλου,
 ἵνα καὶ σὺ τῆς ὀδῆς σου τοὺς ἔχεις κόνους στυλοῦς
 καὶ εὐρη λιμένας ἀσφαλεῖς ἡ σῆμα σου μαουῶνα,
 καὶ μὲ σεισμῶς μουγγρίζοντα, βαρεῖς καὶ ἀλλιπαλλήλους
 τῆς Ἀντιπολιτεῦσας τοῦς ἔγχεφῶλους κούνα.»
 Εἶπεν αὐτὰ καὶ σύνοφρος τοῦς ὄρατῶλους καμμένον
 εἰσήθη μὲ τοὺς μαθητὰς ὅτὸ Κεντριῶν Ταμῶν.

B'

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ ἰδῶνι τῆς ἱσπίρας
 σεισμὸς βαρὺς ἰκλόνισε τὰ στρώματα τῆς σφαιρας,
 ἰβῆγχαν ἔξω ὅστη στεριά κἀκίχα καὶ βαπῶρια,
 οὐρλιάσαν μαντρῶσκυλα, ῥωνάσαν τὰ κοκῶρια,
 ἡ Ρωμαιοσθη ἔτρεμα καὶ ἰδοῦίς βαρεῖα,
 ἰσημαίαν μοναχὰ τῶν καὶ τὰ καμπαναριᾶ,
 ἕνα ποῦλ δὲν ἔβλεπες νὰ στέκ' εἰς δένδρον κλάδον,
 ἰλιποθύμως πληθὺς ἀέρων Ἀρσανιεῶδον
 καὶ ἦτον αὐτὸ τὸ θῆμα πολὺ σπαρκατικόν,
 σκελετοσθη καὶ ὁ σπετὸς τῶν Βασιλέων οἶκος,
 καὶ ἔποδοκαὶ συνίθεσαν ἐγκῶν γυναικῶν,
 πολλῶν δ' Ἑλλήνων ἔμβρυα ἔχῶσαν ἀδίκως.
 Ἀνοιῆθησαν ἔξω καὶ ἐκεῖ πολλὰ ρωμῆαι καὶ χεσμάτα,
 εἰς τοὺς διεσπῶθησαν ναὸν καταπεσῶματα,
 οἱ ποτικὸν δῆτρησαν τὰ Κεντρικὰ Ταμῆα,
 μὲ λύσαν ἱερατῆσαν οἱ ταῦροι τῆς γαλῶδες,
 καὶ παρ' ὄλιγον ν' ανοιῆθουσι καὶ κάμψα μνημεῖα
 καὶ ἀβῶνον ἔξω καὶ οἱ νεκροὶ καὶ ἡχώμας μεπλᾶδες.

Κλαίω κι' εγώ τόν δλεθρον τῆς εὐτυχούς πατρίδος,
κλαίω και τὸ χαντάκωμα τῆς δεκαετηρίδος.

Ἐφώναζε κι' ὁ Φασουλῆς «Χριστοῦλη μου βοήθα»,
ἐταν 'στὸ κολοκίθιον και μέγα τὸν κρανιον
κατίπισε τῶν Καλαμῶν ἱκνίν' ἡ κολοκίθια
κι' ἦτο και τοῦτο θέαμα ἐκ τῶν πολὺ σπκνίων.

Γ'

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ 'στὸ τόπο νταβατοῦρι
κι' ἕνας λαμπρὸς γυκαετός τοῦ Σπίρου τοῦ Μερκούρη,
πού κρινεταί ἡ πῆσις τοῦ ἀρχῆ κακοῦ σημείου
κι' ὅποιος τὸν βλέπει μοναχὰ ἐξίσταται και φρίττει,
ἐπίταζε γοργόπτερος ἐκ τοῦ Νοσοκομείου
και 'στῶν Λαμπραίων 'κάθειν τὸ μαρμαρένιο σπῆτι,
ἱκείθεν δὲ βαρυβροντῶν τὰ μαῦρα του πτερά
εἰς τὴν Βουλῆν ἱκούρησις και ψάλλει θλιθερά :
« Ἐδῶ πού μ' ἐσπρωξε σεισμός μεγάλος—ὀμίνα ! —
ὄνια μεγάλα και πολλὰ 'φωληράζου σάν κι' ἱμένα...
δὴν ἔχουνε τὰ νύχι μού, πού κόβουν σάν μαχαίρι,
ἀλλ' ἔχουν γλώσσα κορτηρή, πού τὴν δοξάζ' ἡ φῆμη,
και μὲ τὴν γλώσσα ρίχνονται 'στῆς δοξας τὸ λημῆρι,
πού σῆμερα παραβρωμῆ και ζῆνιει σάν ψοφῆμι».
Εἶπεν αὐτὰ και τὰ πτερά σφοδρότερον ἱκτύπα
και πάντες ἔχασκαν ἱκεί μὲ τὸν δραπέτην γυκα,
κι' ἰλεγαν κάποιου δανειστής πῶς εἶναι θίγως ἔλλο
ἀποσκαθίεις ἐκ τῆς λοιπῆς τῶν δανειστῶν ἀγέλης,
ἀλλ' εἶπε κι' ὁ Καμπούργιους κι' ἱγὼ δὴν ἀμφιβάλλω
πῶς κἄν Ὀρσοταῖν ἱρχεται κἄν Ὀρσοειθλίεις.

Δ'

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
συνεκλονεῖτο σύσσωμος ὁ τόπος ὁ κασιδίης,
κι' ἀντήχουν γοῖι και κλαυθμοὶ 'στους τίσσαρας αἴρας
κι' ἱτραβῆζε 'στῆ Λιθαβιά κι' ὁ κύριος Μπουρίδης

νά καταστεῖλῃ τὸν πολὺν τῆς πόλεως βρασκῶν
και γύστη κάπως βλάσμον εἰς ὄλιον τὰς πληγὰς,
ἀλλ' ἔφαρνε ἴσημονῆσι τὸ γάλι τῶν σεισμῶν
κι' ἀρχίσι ψήφους νά ζητῆ γιὰ νείας ἱκλογὰς.

Ε'

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ καθὲ Ρωμῶς ἱπῆθα
κι' ἱνὴ σεισμός ἱκλόγας 'στὰ βᾶθη τῆς ἀρούρης
μὲ τὸ κομψὸ τοῦ τὸ ραβδί ἱπῆγε 'στὴν Χαλιδιά
και τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, ὁ κύριος Βουδοῦρης.
Μαζῆ του δὲ και τῆς Βουλῆς ἱπῆρι τὴν κουδούνα
κι' ὄπταν ὄδλιος σεισμός τὸ βάρος του ἱκούνα,
ὁ Πρόεδρος ἀπτόητος μὲ μία κουδουιά
τὸν 'κάθειν 'στῆ θέσι του σάν τῆς Βουλῆς τάρνιᾶ.

Σ'

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ ἱβρόντα κι' ὁ Μπουρίδης
κι' ὁ τῶν Ἐλλήνων Βασιλεῖς, Γεώργιος ὁ πρῶτος,
μῶλις κι' ἱκίνοις ἐκ βουδῶν ἱπίστρηψε τραχίον
κι' ἐκ τῆς μελίτης και σπουδῆς ἀνασκαφῶν ἀρχαίων,
κι' ἀμίσως πρῶτος ἱτρῆξε μὲ πατριωτισμῶν
νά 'εῖ τὰς ἀρχαιοτήτας τὰς νείας τῶν σεισμῶν,
και θίλωντας σάν κι' ἄλλοι νά δειξῆ τὸν γυλάντη
τὰ 'πρῶμνησι διὰ νυκτὸς κατὰ τὴν Ἀταλάντη.
Κι' ὁ προσφιλεῖς Διαδόχος, πού κἄνι τὸν βαρι,
ἱφλίγετο πρὸς τοὺς σεισμούς νά σπείση τῆς πατρίδος,
ἀλλὰ κακὸ 'στὸν σβίρκο του 'εσφύτρωσε σπυρί,
πού 'στὸ γνωστὸν ἀνάγειται τῶν Καλοῖδων εἶδος.
Ἐπῆγαν σὺν ὁ Βασιλεῖς κι' ἡμέρι μεσημέρι
ἀτρώμητος ἱγούριε 'στὰ χαλασμένα μέρη,
κι' ἱκεί πού περιδιάβαζε σ' ἕναν ντουφῆ καθβάλα
ἱτυχ' ἱμπρός 'στὸ ὄρημο του μιὰ νύστημη δασακάλα,

κι' ἡ κακοδομία τῆς γῆς κι' εὐθὺς ἀπειθώθη
 κι' ἔπεσε τὸνα γάντι τῆς 'στὸ χῶμα κι' ἠερῶθη,
 κι' ὁ Βασιλεὺς τῆς τῶσως μὲ χερὶ περιστῆ
 κι' ἐκείνη τὸν 'χαρίτηνος καὶ τούτε ἐμίλ μερσί.
 Οὐκ οὐκ λαβῆλα πῆγαινε καὶ τῆς Αὐλῆς ὁ Θῶν,
 ὁ τὸν Μεγαλειότατον πιστὸς ἀκολουθῶν,
 κι' ἐπηγαλοῦσε πίσω των ὁ κόσμος κούτσα,
 κι' ὁ Βασιλεὺς ἰμοιράζε ρουσίκα καὶ χερτῶτσα,
 κι' ἔλεγε μίς 'σὶ ἡ λύθη του κι' ἀστεικ πού καὶ πού
 καὶ μερικὶ τὸν ῥώτησαν καὶ γιὰ τὴν 'Αλεπού.

Ζ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ πολλὰ γυναικὲς στέραι
 εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα συνίλαθον ἐν τρώμῳ,
 κι' ὁ Βασιλεὺς γιὰ τοὺς σεισμούς τὸ φῶσμά του πῆρε
 καὶ κάποιον ἔπεψενε κατακομῆς τοῦ ὁρόμου,
 κι' ἐπαρηγόρει τῶν σεισμῶν τοὺς μαύρους καταδικούς
 κι' οὐδὲ στιγμήν δὲν ἔπαυε καλὰ προαναγγέλλων,
 καὶ πατρικῶς ἐπῆρτερε τοὺς τλήμονες κατοίκους
 οἰκίας ἀντισεισμικὰς νὰ κτίσων εἰς τὸ μίλλον.
 Κι' ἔτρεχαν γυναικόπαιδα μὲ ζήπλεκα μαλλιά
 κι' ἔλεγαν πρὸς τὸν 'Ανακτα καμπόσι ρουκαράδες :
 «ποῦ καλὰ τὰ λόγια σου, ἀφίνθη Βασιλεῖ,
 ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ κτίσωμεν χρειάζονται παράδες :
 'Ο δ' 'Αναξ ὁ δημοφιλεῖς, λεβιντικὴ καρδιά,
 ἰσθῆκωνε 'στὰ χέρια του τοῦ κόσμου τὰ παιδιὰ
 καὶ γελαστὸς τὰ 'χόρευι καὶ τοῦλεγε καθίνα :
 ἐνὰ 'χῆρος, μαρμάρικα Βασιλεῖ, γιὰ σῆκωσι κι' ἔμεινα.»
 Κι' ἔφευγε καὶ ξανάφευγε 'στουσι μαχαλάδες γύρους
 τραβῶντας ἀπ' ὅπισω του τοῦ Παλτινοῦ μαγειροῦ,
 κι' ἔλιγωνε τοὺς νηστικούς τῶν φαγητῶν ἡ νίσσα
 κι' ἔγινετο δεκάδηλη τῆς πεινας τὴν ἡ λύσσα.
 Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος τοὺς περιπάτους ἄφησε
 κι' ὀλίγης ὥρας κούρσιν καὶ τίγνην ἔθυσιασε,
 καὶ μερικὰ χαλάσματα καὶ τοίχους ἔζωγράφησε
 κι' αὐτὸ τοὺς νῆστεις καὶ γυμνοὺς πολὺ τοὺς ἰθυσίασε.

Η

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ ἡ Πασχαλιὰ ἠμύρισε
 κι' ἀπὸ τὰς πόλεις τῶν σεισμῶν ὁ Βασιλεὺς ἔγυρισε,
 μὰ μόλις πῆγε κι' ἔφυγε νὰ κι' ἔβησαν μνημῆματα
 πῶς ὁ χορὸς 'λεγώσεται καὶ τὰ συχνὰ κουνήματα.
 Οὐ μὴν μὲ θρήνους καὶ λυγμούς καὶ νηστικῶν φωνῶν
 ἔχτησαν παραπήγματα καὶ ζύλα καὶ σκινὰς,
 ἀλλ' ὁ Μπουρλότος ἐνίπτε τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτος
 κι' ἔφωναξε πῶς δυστυχῶς ἔπαυον τὸ κράτος.
 Κι' ἔσαν ἡμέραι τῶν Παθῶν κι' ἡμέραι μαρτυρίου
 κι' ἰεῖμανε παρηγορῶς 'Ανάστασις Κυρίου,
 κι' ἰθάλλοντο εἰς τ' ἀνοικτὰ τὰ σταυρικὰ παθήματα
 χωρὶς κερὰ, χωρὶς αὐγὰ, χωρὶς ἀρνί 'στὴ σούβλα,
 καὶ τῆς κελιαῖς τῶν ἐτρίβαν τὰ πινελιά θυμάτα
 μὲ λόγια τῆς παρηγορίας καὶ γκεριμμένα τοῦβλα.
 Ἐν μίσῳ δὲ τῆς σεισμικῆς ἐκείνης τρικυμίας
 ἦν πολιοῦχος Ἄθηνᾶ ἡ τῆς 'Ακαδημίας
 ἔσσε καὶ τὸ κράτος τῆς καὶ τὸ μακρὸ τῆς ὁδῶ
 κι' ἐγούρλωνε τὰ μάττα τῆς κι' ἀγρίως ἰθιῶραι
 τὸ κλασικὸν πτολιθρον καθ' ἕλον του τὸ μῆκος,
 πού τὴν ἐκάρεωσι ψηλὰ εἰς στυλὸν ὑψικάρηνον,
 ἀλλ' ὁ ζεσιποῦτος σεισμὸς ἰσάλευσε ἀγρόικως
 καὶ τοῦ γυμνοῦ Ἀπόλλωνος τὸ σῶμα τὸ μαρμάρινον,

καὶ βλέποντες ἐκ τοῦ σεισμοῦ κλονούμενον καὶ τούτων
 μεγάλως ἐροθῆθησαν ἀρχαῖοι μερικὶ,
 κι' ἀπεισιθῆν 'στὰς σχολὰς τῶν τῶσαν Ἰνστιτούτων
 νὰ τοῦ φορέσων γρήγορα μεταξὺ βρακί,
 κι' ἔβαλαν 'στὸν Ἀπόλλωνα τὸν ὄμιον τὸν γωαστὸν,
 ὅπου κι' αὐτὸς μίς ἄλλαξε καὶ πίστιν καὶ Χριστὸν.

Θ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ καὶ τῶν σεισμῶν ἡ κρίσις
 κατοίκους ἠρῆλῆρισε πολλούς τῆς πρωτεύουσας,
 κι' αὐτὸ τὸ δικαστήριον ἰσείθη τῆς Λαρίσισης,
 πού κάποιος ἰδικάετο Ἀληπάσας Γιαννούσης,
 βλαμῆς λυστῶν ὡς ἔλεγαν ἀπὸ τὴν Κλαμαπάκα,
 κι' ὀλίγου δαῖν μίς 'στου σεισμοῦ τὴν κοσμοχαλασιὰ
 ἐλευθέρως θὰ πῆγαινε μαζί μὲ τὸν Τσανάκα
 καὶ ἔθκανε τὰ πλάστεικα μ' ἐκείνον μερισιά.

Ι'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ μὲ τὸν σεισμὸν τὸν νέον
 κι' ὁ Μπουρλότιρος ὁ πολὺς συμβιβασμοὺς ἰσάκρηνε,
 κι' ἔλλειψε ἦτο σκαπαρῖνον καθὸς καὶ σκαπαρῖνον
 καὶ σὰν σκαπαρῖνον γύρτικο ἐκείνος ἰσάκρηνε.
 Καὶ δὲν ἔγινετο νεκρῶν πτωμάτων ἕταφῃ
 καὶ κορακίῳ ἡ βρώμα των ἡμάκων μελίσσι,
 κι' ἔξεπλῶθη μὲ παλὰ κι' ἀπόρροτος γραφῇ
 πῶς ἐμαρταῖ καὶ ζωντανὸν τὸ κράτος νὰ βρωμησῶ.

ΙΑ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ τῶν τῶσαν χαλασῶν
 δουλειὰς μὲ φωνταῖς ἔπαθε κι' ὁ ὄλλος ὁ Σουρῆς,
 καὶ θυμ' ἀξιοθρήνητον ἰσάθη τῶν σεισμῶν
 καὶ τοῦ συντάκτου τοῦ Ρωμροῦ ὁ δικαστήριος,
 κι' ὁ Φασουλῆς δὲν ἔπαυε κι' ἰκίνην νὰ θρηπῆ
 καὶ νὰ στριγγιλιζῆ μόνος του ἀλαμὰ σταβαθναῖ.»

ΙΒ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ ὄψιας γενομένης
 οἱ ζῶντες ὄλοι κι' οἱ νεκροὶ τῆς γῆς τῆς φρενισαμένης
 Χριστὸς ἀνέστη φώναξαν μὲ οασισημένο νοῦ
 κι' ἔτρεξε τὸν πλησίον του καθίνας νὰ φιλήσῃ,
 κι' ὁ λευκοφόρος Ἄγγελος κατῆλθ' ἐξ οὐρανοῦ
 τοῦ σωτηρίου μνημῆματος τὴν πέτραν νὰ κούλησῃ,
 ἀλλ' αἰεὶ πῶς οἱ κόποι τοῦ ἰπῆγαινε χαμῖνοι
 γιὰτι κι' αὐτὴ μὲ τοὺς σεισμούς ἐπείθη κλισομένη.
 Ἐχούθησαν καὶ τ' ἀκριβὰ τῶν Μυροφόρων μίρα
 κι' ἀπ' ἐλα τὰ τρισάγια τῶν οὐρανοῦ καντοῦνα
 ἠκούσθη λήγουσα φωνὴ 'στου κράτους τὸν Σωτήρα:
 ἄντων κουνεῖτο ἡ πατρίς θὰ καταντήσῃ κούνα.»

Καιρὸς κι' ὁ Φασουλῆς
ἀρραβῶνας προσφιλῆς.

Ὁ λαρενός μας φίλος, ὁ Γάγγος ὁ Σερβόνος,
 ἐν νοματολόγους ἔχ ἄριστος καὶ μόνος,
 πού ἔβρον ἰνῶμα του καὶ μίσα 'στὴν Ἐυρώπη,
 ἐρχάτικος ἔμνοστέθη μαζί μὲ τὴν Καλλίστην,
 κῆρνον τοῦ Ἡσῶα ἐκ τῶν μεγαλειόπων
 κι' εἰς ρουσιὰ πλουσιαν κι' ἐπικτινοῦς ὁδῶνον.
 Ὁ δὲ «Ρωμῆος» ἐνέμωρε τὸν φίλον του συγγραμῶν,
 πού κατεβείε κάτω τοὺς κάσους τῶν ἀστῆρων,
 ἐπέκτεινε 'στὸ τῆρας ἀμῶν ἐννοχῶν,
 καὶ συλλογῆς ἐκ νέων σπαρῖνον κομισμάτων.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδῶ τοῦ Προσφιλῆ, κοινοτῶς πολλῶς.